

tot i essent ridícula —o precisament per això— esdevé colpidora.

Només el general Berenguer ha tornat estrenyer la corda, fins al punt on l'havia trobat i algun *agente de la autoridad* ha demostrat que allò no li plavia gaire, que adéu! barres vermelles que durant el dia pel sol, i el vespre pel wolframí incandescent brillaven per les nostres Rambles.

El cronista admira els homes que són conseqüents amb els sentiments que diuen sentir. Malgrat siguin els oposats als seus. Prefereix més un adversari noble que un company fals.

Que creieu que el catalanisme s'arranjarà a força de llacets i de cantar l'Emigrant? Bé, però no us el tregueu ni calleu mai per més amenaces i perills que hi hagi. Llavors que la vostra ostentació té una valor subversiva, és quant ofereix mèrit. Opineu lliurement, però seguïu les normes que el vostre coneixement de les coses us imposa. Aleshores mereixereu ésser respectats. I si alguna vegada en el parlar, us referiu a algun d'aquests homes que enllà de la frontera senten l'anyorança de la terra, per la qual s'han sacrificat, sols aleshores les vostres paraules no seran un insult.

Però, per qui més estimeu, no doneu ocasió de que ningú —com el cronista ha tingut manta ocasió de veure-ho— pugui sofrir al veure la inconseqüència, la traïció que representa portar un llacet barrat al trauet de la solapa, llegir «La Vanguardia», qualque Fernández, Mata o Flòrez d'allà baix i deixar anar endemig de la conversa una sèrie inacabable de «buenos», «luegos», «sinembargos», etc., etc.

J. TRAVÉ I MARCH

Barcelona, Maig.

Els botiguers de la ciutat es mobilitzen

Ja hi tornem a ser! Els botiguers de casa nostra es mobilitzen per a sacrificar-se mútuament en bé de la ciutat.

Déu els ho pagui.

No en tenen prou de la feina d'administrar a casa seva, que pensen dedicar-se a administrar, també, els afers que partanyen a la col·lectivitat.

Gràcies, senyors, moltes gràcies.

Naturalment, com que no tot han d'ésser sacrificis en aquest món i un jorn s'haurà de pensar en premiar els seus treballs, s'han decidit a constituir-se en partit polític, per treure'n tots els profits, el dia no llunyà que el partit dels botiguers arribi a manar.

L'arròs, l'espart, la cansalada i el panís, tot amanit amb un xiz de benzina, fa una samfaina succulent anomenada «Comité Liberal Romanonista»,

que serà una menja deliciosa d'aquest temps, per tots els vallesans.

No deixa de tenir gràcia que en terres del Vallès s'hi cuini aquest plat tant original. Fós pastat en un poble de Guadalajara... és allò que diem... Allà un plat romanonista és la cosa més natural.

Però a Gransllers, en el cor del Vallès...

Voleu dir que no han confós el Montseny amb la «Sierra del Guadarrama»?

Quina relació pot tenir el senyor Comte de Romanones amb la gent de la lliura, el quilo i la mitja cana de Granollers?

Ai bon Déu! Voleu dir que no passarà una cosa estranya?

Això no es normal, senyors! Haguessin pres per divisa els pesos i mesures del seu ram, tothom ho comprendia... però, pendre per patró el senyor Comte de Romanes, crear un Comitè Liberal Romanonista, això és un enigma. No hi ha cap solució que hi quadri. Això és un misteri que a la curta o a la llarga haurem de procurar esbrinar.

Jo prou he mirat i barrinat cercant els motius que pogueren induir a ésser «romanonistes» els botiguers de Granollers.

Confesso que no he pogut posar-ho en clar.

Aquesta estranya devoció de última hora, aquesta predilecció sentida (ai pobrets!) per joves que tot just neixen en la política i ja es senten «romanonistes» amb tots els atributs que el seu càrrec requereix, això m'ha dit que els homes d'ideals democràtics i catalans haurem d'estar en compte, vetllant sol·licitament, perquè hi ha gent interessada a mantenir el poble en l'estat de letàrgia com ha viscut fins ara, per poder sotmetre'l a la seva lliure voluntat com en el transcurs d'aquests darrers quinze anys.

FOLLET

Per els granollerins absents de llur poble

Mantes vegades he tingut discussions i polèmiques amb granollerins, que davant de tertúlies, penyes i altres llocs, s'han mostrat indignadíssims criticant a tort i a dret les coses del poble nadiu,

M'he vist obligat a protestar-ne, dient que nosaltres com a fills de Granollers, venim obligats a defensar amb una puresa de mires, tot el que poguem tenir de bo, i més eficaç que criticar, és esforçar-se en corregir tot el que creiem perjudicial a la nostra dignitat ciutadana,

Quin poble no té malfiança en certs individus? Generalment tots. Si nosaltres hem tingut la dis-

Curareu el vostre estómac prenent **DIGESTONA CHORRO**